

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. L. Holevițcaia)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, E. Palanciuc, V. Negru)

Î N C H E I E R E

15 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Pavel Rupeț, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Pavel Rupeț împotriva Inspectoratului General al Poliției, terți Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurării egalității și Nicolae Galbură cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcția anterior deținută, obligarea achitării salariului pentru absența forțată de la muncă și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 19 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

constată:

La 16 ianuarie 2020, Pavel Rupeț a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, terți Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurării egalității cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcția anterior deținută și obligarea achitării salariului pentru absența forțată de la muncă și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a invocat că, prin ordinul nr. 712 ef. din 19 decembrie 2019 al Inspectoratului General al Poliției, a fost eliberat din serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) (după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie) și lit. d) (după expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu) al Legii nr. 288/2016, din funcția de loțiitor al comandantului, șef stat major al Detașamentului nr. 2 intervenție acțiuni speciale al Brigăzii de poliție cu destinație specială „Fulger”.

Deși s-au invocat prevederile art. 38 alin. (1) lit. c) și lit. d) al Legii nr. 288/2016, de fapt, motivele de concediere au fost altele, iar eliberarea din serviciu a avut loc prin hărțuire la locul de muncă și discriminare, inclusiv pe criterii de vârstă.

În acest sens, a menționat că emiterea actului contestat a fost precedat de un șir de acte de hărțuire la locul de muncă, care au început după depunerea mai multor sesizări cu privire la activitatea conducerii subdiviziunii.

Reclamantul a susținut că acțiunile angajatorului au fost determinate doar de faptul deținerii de către salariat a statutului de pensionar după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie.

În opinia reclamantului, pârâtul nu a ținut cont de constatările Consiliului pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității, potrivit cărora deținerea statutului de pensionar nu echivalează automat cu neproductivitate și neprofesionalism, astfel atunci când angajatorul intenționează să concedieze salariații pe acest temei, urmează să-și justifice decizia. O justificare obiectivă și rezonabilă va fi considerată doar dacă va urmări un scop legitim și va fi legată de capacitățile profesionale ale salariatului esențiale și determinante naturii activității pe care o desfășoară.

De asemenea, Consiliul a subliniat, cu valoare de principiu, că această politică a pieței muncii va fi conformă cu standardele privind nediscriminarea doar în situația în care aplicarea ei este precedată de o justificare obiectivă și rezonabilă, potrivită scopului urmărit, iar măsurile întreprinse sunt necesare și adecvate, astfel cum a fost reiterat și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. În caz contrar, faptele respective reprezintă discriminare în câmpul muncii a persoanelor care dețin statut de pensionar pentru limită de vârstă. Consiliul reamintește că scopul legitim urmărit prin introducerea acestor modificări a fost cel de gestionare optimă a forței de muncă în condițiile economiei de piață, în sensul, de a spori oportunitățile de angajare pentru persoanele tinere, care, în prezent, nu-și pot găsi un loc de muncă potrivit calificării.

Astfel, Consiliul a menționat că angajatorul trebuie să țină cont de alte criterii obiective, în caz contrar aceste prevederi devin drept o pârghie de a concedia angajații incozi.

La fel, Consiliul a mai constatat că angajarea ulterioară a salariaților pe o durată determinată, conform art. 55 lit. f) din Codul muncii, este în defavoarea salariaților care dețin statut de pensionar pentru limită de vârstă. Acest fapt se răsfrânge asupra garanțiilor sociale ale angajaților care activează în baza contractului individual de muncă pe perioadă determinată, fiind mai reduse în raport de garanțiile angajaților care activează în baza contractului individual de muncă pe perioadă nedeterminată, inclusiv în ceea ce privește indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, calcularea termenului ce dă dreptul la prestații sociale, în calitate de stagiu de cotizare.

Totodată, reclamantul a indicat că pârâtul eronat a făcut trimitere la prevederile art. 38 alin. (4) al Legii nr. 288/2016, din care rezultă că raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special poate fi prelungit prin acordul comun al părților pe o perioadă determinată, deoarece, în speță, sunt aplicabile prevederile art. 70 alin. (1) al Legii nr.288/2016.

Astfel, potrivit art. 70 alin. (1) al Legii nr. 288/2016, dispoziție tranzitorie, angajatorul sau persoana împuternicită de către acesta va prelungi, de comun acord cu funcționarul public cu statut special căruia anterior i-a fost stabilită pensia, raportul de serviciu al acestuia pe o perioadă de maximum 5 ani, dar nu mai mică de

3 luni, din momentul intrării în vigoare a prezentei legi, fără a lua în considerare data la care a fost stabilită pensia.

Reieșind din aceste prevederi, reclamantul a conchis că legislatorul a delimitat situația salariaților cărora până la intrarea în vigoare a prezentei legi le-au fost stabilite pensiile, de situația celor care au acumulat vechimea în muncă ce permite dreptul la pensie după intrarea în vigoare a legii.

Prin urmare, a notat că, în cazul salariaților care au acumulat vechimea în muncă ce permite dreptul la pensie după intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2016, angajatorul este în drept să prelungească relațiile de muncă, iar în cazul salariaților care s-au pensionat până la intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2016, legislatorul a indicat că angajatorul va prelungi relațiile de muncă.

Având în vedere faptul că reclamantul a devenit pensionar până la intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2016, angajatorul era obligat să prelungească relațiile de muncă. Dezvoltând prevederile art. 70 alin. (1) al Legii nr. 288/2016, în contextul în care legislatorul a indicat că angajatorul trebuie să prelungească relațiile de muncă pe o perioadă de maxim 5 ani și minim de 3 luni, prin acordul comun cu salariatul, rezultă că la cererea salariatului, angajatorul este obligat să prelungească relațiile de muncă, în limitele stabilite de lege.

În contextul în care reclamantul se afla în circumstanțele prevăzute de art. 70 alin. (1) al Legii nr. 288/2016 și a depus raport privind prelungirea relațiilor de muncă, angajatorul era obligat să accepte raportul. Totodată, a specificat că, deși se invocă faptul că a fost emis ordinul nr. 613 ef din 21 decembrie 2018 al Inspectoratului General de Poliție ”cu privire la prelungirea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici cu statut special din cadrul Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor de Interne”, ultimul contract individual de muncă a fost încheiat la 31 iulie 2015, pe perioadă nedeterminată.

Prin urmare, a invocat că nu înțelege care din raporturile de muncă au fost prelungite prin ordinul nr. 613 ef din 21 decembrie 2018 al Inspectoratului General al Poliției, dacă art. 38 alin. (4) al Legii nr. 288/2016 cu privire la prelungirea relațiilor contractuale de muncă se aplică în situația în care salariatul urmează să fie eliberat din serviciu în legătură cu acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, etapă ce a fost depășită de reclamant și după care s-a încheiat deja un contract individual de muncă pe termen nedeterminat.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului nr. 712 ef din 19 decembrie 2019 al Inspectoratului General al Poliției „cu privire la încetarea raportului de serviciu al Inspectorului principal Pavel Rupeț”, refuzului nr. 34/3-M-18/20 din 28 ianuarie 2020 al Inspectoratului General al Poliției și refuzului nr. 44/22-408 din 3 februarie 2020 al Ministerului Afacerilor Interne, obligarea emiterii actului administrativ favorabil privind restabilirea în funcția anterior deținută, redenumită în Locțiitor al comandantului de detașament al Detașamentului nr. 2 intervenție acțiuni speciale al Brigăzii de poliție cu destinație specială „Fulger” a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, obligarea achitării salariului pentru absența forțată de la muncă și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 27 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a atras în proces în calitate de persoană terță Nicolae Galbură (f.d. 4, vol. II).

Prin hotărârea din 18 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, s-a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d. 11, vol. II).

La 19 martie 2021, Pavel Rupeț, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, a depus apel nemotivat, care, la 29 aprilie 2021 a fost completat cu motivare împotriva hotărârii din 18 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă (f.d. 14-15, 37-42, vol. II).

Prin decizia din 19 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de Pavel Rupeț, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață și s-a menținut hotărârea din 18 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 116, 117-133, vol. II).

La 20 ianuarie 2022, Pavel Rupeț, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 19 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, care ulterior, la 28 aprilie 2022, a fost completat cu motivare, solicitând casarea actelor judecătorești, cu emiterea unei decizii de admitere a cererii de chemare în judecată.

În argumentarea cererii de recurs, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept, recurentul a invocat că nu este de acord cu actele judecătorești contestate, deoarece instanțele ierarhic inferioare la adoptarea acestora nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, au aplicat eronat normele de drept material și procedural.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 19 ianuarie 2022, însă date privind notificarea dispozitivului deciziei lipsesc. Decizia motivată din 19 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată lui Pavel Rupeț la 30 martie 2022, fapt confirmat prin avizul poștal (vol. II, f.d. 142-141).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 28 aprilie 2022, prin intermediul oficiului poștal, în adresa intimaților a fost expediată copia recursului depus de Pavel Rupeț, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Prin referința din 23 mai 2022, Inspectoratul General al Poliției a solicitat ca recursul depus de Pavel Rupeț să fie declarat inadmisibil.

Până la examinarea admisibilității recursului, intimații Consiliul Pentru Prevenirea și Eliminarea discriminării și asigurării egalității și Nicolae Galbură nu și-au valorificat drepturile sale procedurale și nu a depus referință asupra recursului.

Examinând admisibilitatea recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept. Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus.

Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa

necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Pavel Rupeț, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Pavel Rupeț, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu